

Mindig örömmel számolok be arról, hogy műszaki érdeklődésű diákjaink különböző művészeti, kulturális területeken is sikeresek. Mint például Kocsis Lajos 12. E osztályos tanulónk, akinek hamarosan megjelenik első novellája.

Lajos pár éve, egy nagy szerelmi csalódás után érezte először úgy, hogy az írás segít levezetni a feszültséget. Azóta már tudja, hogy az írás számára több mint hobby, szeretne vele komolyabban is foglalkozni. Sokat olvas, szeret a szabadban, nyugalomban dolgozni, elmélkedni, minden érdekli. Írásait szívesen mutatja meg kortársainak, de a felnőttek véleményét is örömmel fogadja.

Ajánlom figyelmetekbe az alábbi írást, véleményetekkel nyugodtan keressétek meg a mű szerzőjét, Kocsis Lajost (12. E).

Oláhné Tóth Judit

Összefonódás

Hallottam egy angyalról, kit Giginek hívtak. Azt beszéltek róla, szépsége páratlan az egész kerek világon. Haja, mely fekete volt, mint az ében, úgy lobogott a nyári szellőben, ahogyan a lecsendesedett vihar kipréseli magából az utolsó energiáját, és kék szeme úgy ragyogott, mint a tenger hullámain megcsillanó napfény. Bőre selymes tapintású, orcája rabul ejtően rózsaszín-pozsgás volt. Gyönyörű ajkai mézédésnek tetszettek. Általában hófehér ruhában járt, s még az angyalok között is kitűnt ragyogásával. Aki csak látta valaha is csak egyszer életében, abban oly mély nyomot hagyott, mit sohasem feled el az illető. Sokan csodálták és irigyelték szépségét, ahol ő élt: az Angyalok országában. Itt az angyalok nagy része őrangyal volt, kik a halandó életet védték.

Gigi is egy ilyen angyal volt. Mikor kiválasztották erre a feladatra, egy olyan személyt kapott, ki eléggé ügyetlennek, s esetlennek tűnt, mivel a szerencse általában elkerülte. Louis-nak hívták. Gigi azonban nem örült védencének.

E halandó teremtmény egy bankban dolgozott, ami elég jól fizetett, de ő nem volt boldog. Szüleit elvesztette tizenöt éves korában, s nevelőszülőkhöz került, de ott nem bántak túl jól vele. Rokonai, vagy messze külföldön éltek, vagy nem akartak tudomást venni Louis-ról. Így hát nem számíthatott legkedvesebb munkatársán és egyben barátján kívül senki másra. Ez a támaszt nyújtó ember volt Michael.

Louis nem tartozott a legvonzóbb személyek közé, ezáltal, ha valaki közeledett is hozzá csakis a pénzéért. Louis azonban egy idő után mögé látott a dolgoknak és úgy döntött, hogy munkájára koncentrál és keresi az igaz szerelmet. Szerencsétlenségét mutatja, hogy próbált sportolni: futni és biciklizni. Annyira nem volt szerencséje, hogy mindkétszer majdnem elütötték, csoda, hogy életben maradt. Vagyis amit ő csodának hitt, az Gigi volt.

Az idő csak telt és telt, ez alatt Gigi rájött: nem is olyan rossz egy halandóra vigyázni, bár nagy felelősséggel jár. A lány egyre jobban megismerte a fiút, kibe akarata ellenére beleszeretett. Louis is érzett valamit, de nem tudta megmondani, mi az. Valami olyasfajta érzés, mely meleggel töltötte el szívét, főleg mikor ügyetlenkedett. Nem tudta mi lehet ez az érzés és mitől is lehet.

Egyszer mikor búslakodva merengett otthon a szobában őrangyala nem bírta magával, mert látta, hogy Louis bánatos, ilyenkor ő sem érezte jól magát. A fiú érezte megint ezt a különös dolgot, de most oly erősen, mint még soha. Fény. Egy emberi alak emelkedik ki belőle, minek szárnyai vannak és álomszép. Louis megdörzsölte szemét, de csak látta az angyalt. Bár Gigi tartott egy kicsit az első találkozástól, szíve nem hagyta nyugodni. Mikor már tisztán látták egymást, csak álltak és a másik tekintetét fürkészték. Mindketten ugyanazt érezték, azt a bizonyos érzést, amely a szívüket heves dobbanásokra készítette, de ugyanakkor félelmetesen lázító meleggrel töltötte el. Ez az érzés arra készítette őket, hogy megcsókolják egymást a szenvedély hevében, de ekkor egy csilingelő hang ütötte meg Gigi fülét. A lelkiismerete szólt hozzá: „Menned kell! Így sem lett volna szabad megmutatnod magad.” A lány elhomályosult tekintettel nézett a fiúra. Éppen indulni készült az angyal, Louis hirtelen visszazökkent, és mielőtt Gigi elindult volna, így szólt hozzá:

- Ne menj el kérlek, - a lány most már tényleg elindult. – csak a neved áruld el!

-G- Gigi vagyok. De sajnos mennem kell. – szólt a lány megszeppelve a kérés hallatán. Elment.

Louis-nak beletelt fél órába, míg magához tért az álomnak tűnő találkozás után. Rádöbrent, hogy megtalálta az igaz szerelmet. Sok év után újra boldognak érezte magát, megfélemedkezve arról, hogy nem biztos, hogy viszont látja még az ő angyalát.

Kis időbe beletelt, mire Gigi is feleszmélt és elgondolkodott rajta, mit is tett valójában. Kétségbe volt esve, mi lesz, ha valaki meglátta, ha észrevették és eltiltják védencétől. Nem tudta mi tévő legyen. A kétségbeesett angyal nem tudta kitől kérjen segítséget.

Másnap, mikor Isten sétálgatott Angyal országban a szokásos körútját téve, összefutott Gigivel. Az Úr látta a lányon a kétségbeesettséget, s a szomorúsága sem kerülte el figyelmét. Isten látta, ami a minap történt, csak nem akarta a lányt rögtön kérdőre vonni, gondolván jó lecke lesz ez neki. Gigi tisztelettudóan köszönt, meghajolt, Isten bólintással viszonzta. Az angyal épp továbbindulni készült, s Isten ezt súgta neki:

-A saját hibáinkból tanulunk! – ezzel az Úr Gigit útjára engedte. Gigi tudta, hogy Isten terelgeti az ő angyalait és, hogy ez, amit mondott az Úr neki, valamit jelent.

Miután Louis magához tért elkezdett gondolkozni, miként láthatná újra Gigit. Felhívta legjobb barátját, Michaelt, találkozzanak, mert beszélni szeretne vele. Michael csodálkozva hallgatta barátja történetét, de nem hitte el:

- Te biztosan csak álmodtál Louis.

- Nem, nem álom volt. - mondta Louis, de nem volt felháborodva.

- Szerintem túl sokat dolgozol, és már teljesen az agyadra ment a munka. Pszichiáternél voltál már? – szólt kicsit szórakozottan Michael.

- Nem, és nem is fogok elmenni. – a fiú nem sértődött meg barátja kérdésén. Tudta, hogy nem fogja elhinni neki. Inkább csak ült komoran a csöndben.

Napokat gondolkodott azon, hogy hogyan láthatná újra Őt. Dolgozni sem járt be, azért el is bocsátották, de ez sem érdekelte.

Gigi nagyon rosszul érezte magát, mikor Louis elvesztette állását, de sajnós, ő ilyen ügyekben nem tud mit tenni. Úgy döntött bevall mindent Istennek, mert már nem bírta tovább. Megkereste hát az Urat, hogy elmondjon mindent.

- Uram nagyot vétettem az elmúlt napokban, és nagyon sajnálom. – mondta Gigi, és könnye cseppekben csordult le gyönyörű arcán.

- Mi történt, mesélj lányom. – szólt az Úr.

Jó fejek a Vízműben: Az író

Írta: Oláhné Tóth Judit
2011. május 04. szerda

- Angyali formámban mutatkoztam védencem előtt... A szívem nem hagyott nyugodni, valami olyat éreztem, mint még soha. – mondta a lány, de már nem sírt.

- Azt hiszem, ezt híják szerelemnek. Jól tetted, hogy elmondtad őszintén. – Isten nem árulta el a lánynak, hogy mindent látott. Becsülte az őszinteségét, nem akarta a lány fájdalmát növelni.

Louis-nak eszébe jutott, hogy mikor ügyetlen volt Gigi segítette a háttérben. Úgy gondolta, ha valami baleset történne vele, újra láthatná az ő angyalát. Elindult a városban, azon gondolkodván mit tegyen, amiből nem lesz komoly sérülése, de láthatná viszont Gigit.

Ekkor egy autóduda szólalt meg, mire Louis odanézett.

Koppanás. A földön feküdt eszméletét veszve. Valaki segítségért kiabált és hívta a mentőket.

Gigi szívében hirtelen szúró fájdalom költözött. Egyből védenca jutott eszébe. Kérlelő pillantást vetett Istenre.

- Menj! – mondta az Úr.

Mire a mentők odaértek már nem tudtak segíteni rajta. A fiú lelke kivált testéből és elindult a Mennybe, miután nézte a földön heverő élettelen testet.

Odaért az angyal is.

- Óh, ne! Elkéstem! Hogy lehettem ilyen...

Jó fejek a Vízműben: Az író

Írta: Oláhné Tóth Judit
2011. május 04. szerda

Hirtelen valaki megfogta a vállát, s így szólt hozzá:

- Nem a te hibád. – Isten volt az.

Louis felért a mennyország kapujába. Az Úr beengedte őt.

Gigi nagyon szomorú volt, és elkeseredett. Odalépett Louis-hoz.

- Sajnálom, hogy...

- Kérlek, ne folytasd! Nincs miért bocsánatot kérned. Odalenn úgyszintsem miért maradnom. Michael is megéri idővel, hogy nekem jobb itt fenn. – mondta Louis, s tekintetében valami boldogsághoz hasonlatos dolog bujkált.

Mindketten úgy érezték, legszívesebben megölelnék egymást, de ez lehetetlen volt, mivel egy lélek nem ölelhet meg egy angyalt.

Isten szemtanúja volt e megható jelenetnek. Félrehúzódott gondolkodni, mitévő legyen. Gigi és Louis, pedig rengeteget sétáltak és beszélgettek. Louis-ról kiderült közben, hogy azért volt ügyetlen, mert vajmi kevés dolog fűzte oda, ahol élt, ezért szétszórt volt. Jobban megismerték egymást, szerettek együtt lenni. Louis bevallotta Giginek, hogy beleszeretett, és ezért van most itt. Az angyal csodálkozva nézte a fiút. Bevallotta ő is, hogy mit érez a fiú iránt, de eszükbe jutott a hatalmas szakadék kettőjük között, ami áthidalhatatlannak tűnt.

Az Úr magához hívatta mindkettőjüket, s így szólt Gigihez.

- Döntöttem, de ehhez te is kellesz. Szereted te annyira ezt a férfit, hogy feláldozd érte halhatatlan mivoltod?

- Igen, bármit! – szólt Gigi, gondolkodás nélkül.

- Louis, te vissza szeretnél menni a halandók világába, ha lenne, mi odaköt? – mondta Isten a fiúhoz fordulva.

- Ezt csak akkor vállalom, ha Gigi az, ami odaköt. – mondta Louis reménykedve.

- Hát legyen. A szoros kötelék, mi köztetek köttetett, oly csodálatos dolog, melyet kevesen élnek át rövid életük során. – szólalt meg az Úr, széttárt karokkal.

Fény vette körül őket, s mielőtt megköszönhették volna, már a Földön is voltak. Gigi ugyanolyan szép volt, mint azelőtt. Louis, azonban másik testet kapott, de ez nem zavarta egyikőjüket sem. Rögtön megölelték egymást, és úgy érezték, most már mindkettőjük boldogsága teljes. Felnéztek az égre, és köszönetet mondtak. Isten válaszként simogató, lágy szellővel érintette őket.

Két hét múlva összeházasodtak. Így esett meg, hogy egy ember és egy angyal szerelme beteljesült.

Kocsis Lajos